

Фотографът инж. Цветомир ЦОЛОВ:

„Гората те прави благороден“

– Г-н Цолов, всяка посока в живота на човека, особено професионалната, си има своето начало, своя малък, но благодатен извор, който да захрани широкото русло на пребиването му на тази земя, който да отвори очите му към красивото. Вашето ручейче откъде тръгва?

– Може би от две места – от Синьо бърдо, селото в което прекарвах безгрижните си ваканции, навремето пълно с хора, живот, поминък и красота. Тя идваше и от хората, и от старопланинските върхове, в които според легендата се е заглеждал и разпитвал

за тях Христо Ботев. Другият извор е основното ми училище „Васил Левски“ в Ботевград – много старо училище с традиции. Майка ми ме заведе в него в първи клас – много „навреме“, както казвам аз. Тъкмо е създадена нова паралелка по изобразително и приложно изкуство и аз поисках да съм ученик тъкмо в тази паралелка. Благодарение на г-жа Елена Петкова – учителката ни по рисуване, се роди моята любов към изкуството. Така през 2001 г. завърших с първия випуск на тази паралелка, зареден с уменията да виждам красивото.

Цветомир Цолов е роден на 16 септември 1986 г. в Мездра, но винаги повтаря, че е родом от селото с красивото име Синьо бърдо.

Завършил е Лесотехническия университет. Инженер е по технологията на дървесината.

Живее в Ботевград. Професионален фотограф. Особена известност придобиват неговите ловни фотографии и той е много уважаван професионалист в тази област. Работи с няколко държавни горски предприятия, неговите снимки могат да се видят не само в ловните стопанства, но и на международните ловни изложения, в които България участва. Снима различни празненства, както и известни личности, но дори тогава природата никога не отсъства от кадъра му. От 6 г. провежда есенни фотосесии в сърцето на Южния парк в столицата, като всички декори са изработени лично от него и съпругата му.

Женен, с три деца.

През целия разговор с Цветомир не ни напускаше приятното чувство на уважение и възхищение не само от работата му, а и от ведрото му, романтично отношение към заобикалящата ни природа, която той обожаваше с цялото си сърце, и към изкуството.

– **А как се роди увлечението Ви по фотографията?**

– След като завърших средното си образование, с парите, събрани от роднините на абитуриентския ми бал, купих първия си фотоапарат – „Олимпус“, с който не се разделях никога. Когато влязох да уча в Лесотехническият университет, започнаха практиките ни на терен. Веднъж, попадайки в едно ловно стопанство и виждайки невероятните му природни дадености и изобилието от дивеч, усетих истинския момент, в който се запалих по фотографията, и нуждата от добра техника. След това имахме още една практика в ловно стопанство и вече ме „сърбяха ръцете“ за красиви професионални снимки. Същата година отидох на бригада във Великобритания и със спечелените пари купих професионален фотоапарат. За годината, в която започнах да снимам професионално, смятам 2011-та.

– **Имате ли любими видове дивеч за снимане?**

– Без колебание ще кажа – благородният елен. Най-много време съм прекарал в изучаването на вида. За себе си дори намерих отговор защо наричаме това животно благороден елен. Достатъчно е да се види как величествено, достолепно излиза на територията си доминантният елен.

– **Какво научихте, снимайки животните?**

– Най-добре обектът да е на нивото на очите ми. Познавайки начина на живот на обитателите на гората, предпочитам да правя кадрите с издебване. Това не значи безцелно висене. Разбрал съм, че слуката ме спохожда не когато я чакам, а когато я търся. Да, късметът е важен, но си мисля, че не на него трябва да разчитам. Той по-скоро сам намира можещите и знаещите, добре подготвените фотографи.

– **Имали ли сте опасни срещи с вашите обекти? Все пак това е дивото лице на гората, не домашни любимци?**

– Имал съм няколко опасни ситуации – не само срещи, но и атаки срещу мен. Когато елените сватбуват, не можеш да очакваш деликатно поведение от тях! Но можеш, ако си професионалист, да снимаш и на сантиметри от ревящия елен. Обръщам се обаче към хората, които ходят на разходка в гората, да не бъдат самонадеяни, да са внимателни и да наблюдават дивото животно от такова разстояние, което то само е избрало.

– **Доколко важни са за добрия кадър на фотографа на дивата природа метеорологичните условия, сезонът, мястото и по кое време на денонощието снима?**

– Всичко е важно за истинския професионалист. Тръгвам с определена нагласа за кадрите. И при заснемането на рев или на бой на елени се стремя да постигна художествен кадър. Тайната на хубавите фотографии се крие в т.нар. златни часове – рано сутрин при изгрева и вечерта – на залез. Тогава слънцето е ниско и светлината му е изключително топла, а дивечът – много активен. Любими са ми есенните фотографии. А местата – навсякъде. Страната ни има страхотно биоразнообразие, дивеч с изключителни трофейни заложи, много добри ловни стопани и дивечовъди. И определено в последните години в ловното стопанство се работи в правилната посока.

– **А къде са хората във Вашите ловни фотографии?**

– В повечето случаи те са зад кадър. Но без тях един фотограф не може. Искам да благодаря на ловните водачи и ловните другари от цялата страна. Те са ми помагали, учили са ме, дали са ми много умения – как да разбирам поведението и придвижването на животните, какъв е начинът за доближаване до тях, какви мерки за безопасност да спазвам при работата ми. Най-много от всичко искам да благодаря на човека с главно „Ч“, който много търпеливо положи основите на тези мои умения и ми предаде огромния си изключителен опит, който притежава от дългите си години в ловното стопанство. Това е Георги Наков, бай Георги от ДЛС „Витиня“ – за мен жива енциклопедия и легенда. От такива хора трябва да се учим и черпим опит.

– **Досега казвали ли сте си: „Ето това са кадрите на моя живот!“**

– Сещам се за изключително преживяване в ДЛС „Воден – Ири Хисар“. Пътувам натам с ясно определена цел – еленска сватба. 5 час път, закъснявам, изнервям се дори. Но там ме чака ловният другар (аз обичам тази дума – другар, тя за мен не носи политически подтекст, а има само човешки измерения, защото най-хубаво прекараното време е с другар) и се успокоявам, че всичко ще е наред. Бързо вървим към мястото и чувам мощния рев на елените. Излизаме на дивечова нива и пред нас се открива огромно множество животни. Трябва да извървя 100 м до откритото чакало – прикляква-

не, коленичене, пълзене през разораната нива, с все фотографското оборудване. Качвам се на чакалото и пред мен се открива още по-невероятен спектакъл. През 50-минутното гледане на „представлението“ заснемам 14 ревящи елена, над 70 кошути, 6 ожесточени битки между мъжките, няколко размени на „харем“, 3 съвкупления, едното от които с невероятна кулминация. Като се прибрах в Стопанството, разказвам на директора инж. Кирил Колев: „Това, което видях и снимах днес, на някои хора не може да им се случи и за 10 години“. А той: „Това повечето хора не могат да го видят през целия си живот“.

– **А каква е Вашата фотографска мечта?**

– Да снимам вълк в естествената му среда. Защото е предизвикателство и защото е... почти невъзможно в светлите часове на денонощието. Но затова са мечтите – да вярваш в тях, за да се изпълнят.

– **Истинската сбъдната мечта най-вероятно е у дома Ви?**

– Радвам се, че със съпругата ми успяваме да възпитаваме децата си на всичко българско. Запознаваме ги с историята, традициите и обичаите ни. Най-много от всичко ги учим да обичат, пазят и съхраняват гората, животинките, природата. Всяка вечер на момченцето ни се разказват две приказки – мама разказва за Червената шапчица и Кумчо Вълчо, а аз – как ще ходим да снимаме елените в гората. Благодаря ѝ за това, че ме дари с най-ценното – трите ни прекрасни дечица!

– **Традиционният за нашата рубрика въпрос: „Какво е за Вас гората и природата?“**

– Живот. Ходенето в гората за мен, освен зареждане с положителна енергия, е и възстановяване на здравето и баланса в човешкото тяло. Гората дава – безвъзмездно и щедро – любов и топлина. Обожавам семейството си, което ме подкрепя във всичките ми начинания. Връщайки се при него от горските ми снимки, аз съм много по-спокоен, балансиран и още по-добронамерен. Това е – гората те прави благороден.

**С госта разговаря
Светлана БЪНЗАРОВА**

А сега обърнете страницата на списанието и вижте снимките на Цветомир Цолов, които нямат нужда от описание.